

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Dies Secundus. Quàm magna bona proveniant è vocatione ad Religionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

DIES SECUNDUS

*Quam magna bona pro
niant è vocatione ad Reli-
gionem.*

MEDITATIO SECUNDA

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, anima religiosa, eo
quòd vocatio tua proveniat à Deo
quo omne bonum, fieri non posse,
ex eadem profluant immensa bona.
fons & origo est omnis felicitatis, unde
nisi aquæ dulces emanare possunt. Etenim
men voluptatis, unde non nisi rivuli deli-
rum scaturiunt, & hic ipse te vocavit,
non nisi omne bonum expectare possunt.
Quod ut penitiùs intuearis, unicuique
bonum probè discutias, quod per voca-
nem exemerit te infinitis peccandi occa-
sionibus, atque adeò hoste illo infensissimo
malorum omnium est maximus, nempe peccato.

Considera hanc à peccatis immunitatem
tantum bonum esse, ut si per ingressum peccati
gionis nullum aliud obtinuisses, quàm
unico peccato abstinuisse, adeò id tantum
bonum excresceret, ut pro eo capessentem

ullum tormentum, nec maxima quavis pœnitentia sufficeret; quantum ergò bonum erit, à tot peccatis, quæ in sæculo constitutus commisisset, liberatum esse.

Considera insuper, Religiosum per suam vocationem non tantùm à peccatis & peccandi occasionibus esse liberum, sed in tali statu constitutum, quo simul ad innumerabiliū virtutum obtentum devenire possit, ut adeò omnimodis verificetur, inter omnes homines nullos magis divinum illud præceptum: *Declina à malo & fac bonum*, adimplere, quàm religiosos, quorum proprium est, peccata deserere & in bono proficere. Unde & S. Bernardus meritò dixit; Religiosum purius vivere, rariùs cadere: *Religio sancta, in qua homo vivit purius & cadit rariùs.*

Pf. 36.

*In Mat-
th. 13.*

*simile
est reg.
cælo.*

AFFECTUS.

AH, mi Deus! nunc enimvero agnosco beneficium à te mihi collatum, dum ad Religionem me vocasti. Peccator sum, & indies te offendo plurimis periculis exemptus. Quid factum fuisset, si in sæculo iisdem immersus permansissem? O utinam centum mihi essent linguæ, centum ora, centum præcordia, quæ in laudes tuas & in gratiarum actionem resolverem pro tanto bene-

beneficio? Grates tibi infinitas & innumerabiles, O benignissime Domine, pro gratia tua inestimabili & inextinguibili. Non possum, nec volo nisi te laudare & gratias agere. Sis ergo benedictus nunc & in æternum; Ah millies, millies mihi Deo gratias agere. Cave, O Anima mea! ne per hoc æternum Benefactorem tuum offeras allabora implantandis virtutibus: cum ex hac virtutum palæstra non prodire, sed nec virtutibus cumulatam, turpe quippe in se habet, ubi vitia debellantur, vitij obnoxium. hoc si feceris, tum primum religiosum fortieris, quod non conceditur, nisi qui vitia superant & in virtutibus crescunt.

Fructus & proposita.

Quem fructum ex hac meditatione eruere debeas Anima Religiosa, hoc est, cur inquirendo multum facias. Vidisti vocationem tuam originem suam à Deo sortitam esse, atque idcirco eius amoris pro virili correspondendum. Vidisti, adhuc ut sis religiosa, necessario incumbere; ut vitia eradicet & virtutes plantet, unde firmum & efficax propositum statuendum erit bene vivendi, omnia peccata devitandi & in virtutibus proficiendi. Exulta, Anima Religiosa, & tibi metum ostentare, portum quandam attigisse, ubi

dani insultus lædere nequeunt. Gaude, armis illis te instructam, quibus animæ hostes profiges & prosternas.

Consolare, in talem statum te collocatam ubi milleni modi suppetunt, Deum nunquam amplius offendendi, omnesque virtutes acquirendi; ubi tamen probè memineris, quæ suprâ attigimus, totum videlicet hoc bonum non à solo statu religioso provenire, sed necesse insuper esse, ut medio huic, licet secundum se efficacissimo, coopereris, quod fiet, si amaveris solitudinem & sæcularia evitaveris. Non habet Mundus, quod cum Religione agat, & Sæcularis quod cum Religioso. Quum charitas exigit, mansiunculam tuam relinquito, prodi è tuo monasterio; charitas enim Regina est omnium virtutum, nec virtus erit ubi charitas non fuerit. Si verò charitas te non avocet, remaneas in tua cella & stude colligendis virtutibus. Procura, ut omnes tui sensus omniaque tui corporis membra assuescant mortificationi, quo spiritualium sint capaciora. Meminerit Religiosus, tempus illud, quod Deus cumulandis virtutibus concedit, non esse consumendum verbis inutilibus & reclus abjectis, quia tempus omissum recuperari nequit; quemadmodum bonus quidam senecio apud S. Dorotheum piè advertit, dicens: *Aurum Doct. II.*
vel argentum si amiserit homo, posse eum vel id ipsum,

O

ipsum, vel tantundem recuperare, tempus
tem si pereat, nec ipsum amissum, nec aliam
eo posse aliquando restaurari.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONsidera, Anima religiosa, quod
quoddam grande bonum, quod
Religiosus, quod est interna
latitia, gaudium videlicet cordis & spiri-
levamen. Religiosus, qui religiose
per media naturæ licet contraria, ut
pœnitentiæ, jejuniorum, ciliciorum & ca-
nuarum mortificationum, inhiat periti-
ni, etiam in his ipsis sentit dulcedines
gaudia. O Deum bonum! quæ non
dia & tu anima religiosa experieris,
servieris Deo tuo, unico omnis gaudii
cto? *Illud solum & verum gaudium est,*
bat perfectus ille Religiosus apud
Bernardum, *quod non de creatura, sed de
tore concipitur, & quod, cum possideris,
tollet à te.*

Ep. 114.

Considera, quantam suavitatem
apertura Anima religiosa, quæ Deo in-
tur. Ad hanc perfectiùs consideranda
instruet S. Bernardus, qui adeò eam
ut ejus comparatione omne aliud sit
omnis suavitas dolor, omnis dulcedo
tudo, omne pulchrum deforme, & tu

omne quod voluptatem afferre potest molestum. Ipsummet audi: *Cui comparata omnis aliunde jucunditas mœror est, omnis suavitas dolor est, omne dulce amarum, omne decorum fœdum, omne postremò quodcumq; aliud delectare possit molestum.* Impossibile profecto est, ut gaudijs non exuberet bonus Religiosus, qui semper corde & animo Deo unitus nihil nisi solum & unicum ejus beneplacitum quærit, in quo tota latitia fidelis animæ consistit. Testem hujus habemus S. Romualdum Abbatem, qui de se ipso testatur, centum annos in Religione in summa austeritate, viginti verò in sæculo se transegisse, & tamen viginti istos longos sibi plenosque miserijs fuisse, ubi centum illi pauci videbantur præ gaudio & consolatione, quam in servitio divino delitiosissimè degustaverat. Considera, quantæ sint consolationes Religiosorum.

AFFECTUS.

Subsiste hîc, Anima mea, subsiste. Et quid? videris tibi nimium pati? Exercitia Religionis nimis ardua? Tempus orationis nimis frequentatum? Chorus nimis protractus? mortificationes nimis multæ & magnæ? Hæccinè in te experiris, O Anima! & tamen religiosam te judicas? Ah!

ne, obsecro, decipiaris. Signum hoc tibi
 tis evidens, te Deum non nisi tepidè quaerere
 atque adeò solo nomine, non verò re
 religiosam esse; si enim perfectè Deum quaereres,
 in ipso invenires omne bonum & consequenter
 sequenter summas consolationes. Anima mea,
 cur adeò desideras delicias & voluptates?
 Exi paulisper ex hoc Mundo, & te uniri Deo,
 & certò tibi polliceor, delicias divinas,
 te degustaturam experturamque omnes mundanas
 consolationes felicitatemque summam includere.
 O Deus meus! commove me re miseris meis;
 Eleva defectus & curas meas; nunc enim &
 in perpetuum persequor, nulli alteri me inhiaturum,
 aliam consolationem quasitum quam tuam
 lam, quæ à te unico omnis boni objectum
 cesserit.

Fructus & proposita.

FRUCTUM hujus meditationis dignè
 commonstrat S. Augustinus. Quod ipso fatetur,
 tanto se in deliberatione statùs permutandi
 afflictum fuisse magis quanto spiritualibus se
 dedere cogitavit, & majori semper horrore
 concussus; & quod mundanis nugis adhuc
 irretitus caperet, quæ erant spiritûs: *Retinebat
 nuga humane.* Volebat, ni fallor, Deum

ei persuadere, infelicem & omni consolatione privatum fore, quotiescunque & quando-
cunque Deo se donasset. Verum ipsemet est
expertus, quam vanus fuerit iste timor, dum
reculis mundanis exsolutus Deoque unius
immenso consolationum pelago latus inna-
tabat: *Quod suave mihi subito factum est, à
suavitatibus nugarum abstinere, & quas amit-
tere metus fuerat, jam dimittere gaudium erat.*
Mox enim post factam conversionem Deus
infinita sua bonitate omnes Mundi affectus
ab ejus corde excusserat, ac pro ijs coelestes
læticias infuderat. *Eiciebas à me, veratu &
summa suavitas, eiciebas, & intrabas pro eis
omni voluptate dulcior.*

Audis, Anima religiosa, Deum intrare, si
mundana excutiantur? detestare itaque,
execrare & despice omnes voluptates & con-
solationes terrenas, tum equidem expertura
quam suavis sit Dominus. Cœcutit sanè, seu
potius desipit Religiosus ille, qui professio-
nis suæ immemor, spretis functionibus reli-
giosis, tota die mundanis est irretitus, ma-
gisque exoptat Magnatum palatia, quam
suam cellam incolere; quemadmodum enim
mente captum se declarat, qui intra fellis
colliculam mella colligere satagit; ita
stultus est, qui verum gaudium extra
Religionem quærit.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, Anima religiosa, plura adhuc alia bona, quæ obveniunt religioso, qui sincero corde Deo famulatur; & licet innumera ea sint, nonnulla taxat ex S. Bernardo religiosorum delictorum expertissim delibabimus. *Non est religio sancta, pura & immaculata, mellifluus iste Doctor, in qua homo corruens, cadit rariùs, surgit velociùs, incenditur citiùs, purgatur citiùs, irroratur frequentiùs, quiescit securiùs, moritur confidentiùs, generatur copiosiùs?* En! tibi Anima religiosorum omnium bonorum immensam congregationem. Et ne abyssali huic beneficiorum Oceanum immergamur, illud vel solum, religiosissimum accuratiùs perpendamus, quod dicit: *Moritur confidentiùs; & alibi: moritur & moriendo cantat. Qui cantando mori & moriendo cantare, tanta salutis suæ spe fretum esse, ut, quasi omni sollicitudine, plenis velis attingere portum quàm velocissime committat?* Et tamen nonnulli anfractus sentiant, ijdem tamen omnes adeò præcipitant, ac si tenuissimæ aquæ bullulæ infunderent. Nec locum habet receptum pluribus: mortem videlicet omnium horribilium terribilissimum esse, quia bonorum

gius tam parum eam timet, ut potiùs in
pabilos resolutus gaudeat, medium illud
adefse, quo tandem ad summum bonum, quì
est Deus, & quem semper unicè suspirabat,
transferatur. Nec video, cur bonus Reli-
gius mortem timeat, si enim omnes suos
labores, omnia vitæ momenta ad Dei lau-
dem impenderit, spes optima æternæ remun-
erationis accrescit. Soletur ergò se ipsum
Religiosus & consideret, in mortis articulo
parum profuturum, in hac vita benè habuif-
se, plurimùm verò, magno pro Deo sustinuiif-
se; si enim compassi fuerimus, etiam con-
glorificabimur, lætique transibimus ad capef-
fenda tribulationum præmia.

AFFECTUS.

NE cœdeat te, Anima mea, pro Deo tuo
pati, ne lamenteris in tuis laboribus
ejus amore exantlatis; grandia quip-
pè sunt bona in præmium tuarum miseria-
rum concedenda. Plange nunc in Religio-
ne, effunde lubens immensa lachrimarum
fluente, ut Pater æternus habeat, quod cœle-
sti suo favore & Spiritûs Sancti consolatione
extergat. Ingemisce nunc & dole, ut in
morte cantare possis. O quoties, Anima
mea, de tuo statu immeritò es conquesta,
dum in Religione constituta, tanquam in sta-
tu infelici detentam te lamentabaris.

O 4

O quàm

O quàm mihi displicet, Deus meus, non cognovisse tantos favores, quos religiosis confers! Nunc agnosco & confiteor ingratitude meam. Ne respicias perditos hactenus professionis meae dies. Creator mi dulcissime, humillimo, quod sum, cordis affectu me coram divina maiestate tua prosterno, statu tam feliciter frui futura, tantoq; fervore religiosi officij instituta, ut & ego lata plenitudine mori possim.

Fructus & proposita.

Utrumque, propositum videlicet & fructus, patet, quod ex hac consideratione desumendum. Magna nimirum contentia feruensque desiderium, Deo posthac cerè ac perfectè famulandi, qui famulanti tantis consolationibus prævenit, tantam bonam in religione communicat, adeo dem, ut nec illud ipsum, quod Philosophorum nonnemo *terribilium omnium* terræ *maximum* iudicavit, mors videlicet, minime timeatur.

Terribilis videtur, quia hominem separat à voluptatibus, à mundanis divitijs, à amicis, & animam à corpore, quæ omnia bonum Religiosum recidere nequeunt. Non pote, qui ipso religionis ingressu ab

in omnibus se abstraxit, reliquit divitias, contempnit voluptates, valedixit amicis, omnia conculcavit, nec ipsam animæ à corpore avulsionem formidans; dum per eam ipsam avolat ad eum, quem unicè semper suspiravit, nempe Deum suum. Et hæc causa, cur bonus Religiosus in morte cantet, & nunc adhuc in vita cum S. Paulo frequentius inclamet: *Quis me liberabit de corpore mortis?*

Ad

Rom. 7.

Quinimò non solum non timet mortem, sed ejusdem quasi dulcedine captus eandem cum B. Catharina Genuensi lætus invitat, mirum in modum adhuc in vivis abblatando verbisque amicabilibus & gestu composito desuaviando. O chara! O pulchra! O speciosa mors! O dilecta mea, O amica mea, veni, veni citò, accelera gradum, transige salutifero tuo & affabili telo cor meum, quo tam grande beneficium mihi es præstitura, quale nullus mortalium exhibere poterit; facies enim, ut spiritus meus & anima mea velocius tendant ad fruendum Deo suo & æternum cum eo jubilandum.

